

De landelijke coördinatie van het werk geschiedde aanvankelijk op de landelijke 'beurs'. 'Uit alle delen van het land kwamen daar', aldus ir. van Riessen in zijn naoorlogs rapport over de LO, 'vertegenwoordigers . . . Men had slechts één dag per week ter beschikking om de meest uiteenlopende problemen te bespreken, en ieder had er vanzelfsprekend een grote serie. De onderduikers werden er uitgewisseld' (voorzover dezen niet binnen de provincies 'uitgewisseld' waren), 'de bonkaarten kwamen er op tafel' (in Den Bosch uit het invalidenwagentje), 'de pb's en honderden pasjes' (die waren voor de onderduikers bestemd, waarover straks meer), 'ettelijke afspraken werden er gemaakt, contacten gelegd, enz. enz. Ds. Slomp presideerde deze vergaderingen en worstelde na een uur meestal zwaar transpirerend in zijn hemdsmouwen en zwaaiend met zijn hamer, om het rumoer te bezweren en orde in de vergadering te houden. Vijf-en-twintig à dertig mensen bezochten deze vergadering'¹ – dat was uit veiligheidsoogpunt veel te veel.

Toen in oktober '43 de Noordhollandse 'beurs' in Hoorn door de *Sicherheitspolizei* overvallen werd, bevonden zich onder de negentien arrestanten vier vaste bezoekers van de landelijke 'beurs' (de LO in Noord-Holland was op slag bijna al haar leiders kwijt) – en een dag later werd de LO-leiding in Utrecht door een reeks arrestaties getroffen. Het was alles tezamen een dure les. Er werd nu op een ander systeem overgeschakeld: de landelijke 'beurs' verviel, de provinciale 'beurzen' werden drastisch beperkt, het accent werd meer op de districten gelegd en de gegevens die op de onderduikers betrekking hadden, werden nu veelal rechtstreeks door de districten uitgewisseld, waarbij de ene leiding via plaatselijke contacten de onderduikers trachtte te plaatsen die de andere leiding aangeboden had. Men besloot voorts om, voorzover er nog vergaderd moest worden, dat voortaan 's nachts te doen en niet in min of meer openbare gebouwen maar bij particulieren thuis, telkens op een ander adres. Aan ds. Slomp die mede door zijn verzetspreken veel te bekend geworden was, werd opgelegd zich uit de leiding terug te trekken (hoe zwaar trof hem dat besluit!) – het geven van leiding bleef overigens noodzakelijk, ja het was, nu de organisatie een meer 'getrapt' karakter gekregen had, noodzakelijker nog dan tevoren. Daarvoor werd

teruggekeerd. Hij bleef lid van de NSB teneinde zodoende aan de LO zowel als aan de KP diensten te kunnen bewijzen. Dit bracht hem uiteraard keer op keer in een scheve positie, ook in de illegaliteit, want er waren daar verscheidenen die hem nimmer ten volle vertrouwden.

¹ H. van Riessen: 'Rapport over de LO' (1945), p. 7-8 (Doc II-420, a-1).